

RUDOL FIBY, PAMÄTÁME

Skutočnú hĺbku straty ľudí, ktorých sme mali radi, často zistíme až potom, keď odídu. Uvedomíme si, koľko slov zostalo ešte nevypovedaných. Tak to bolo aj u Rudolfa Fibyho. V decembri 2012 ho postihla mozgová príhoda, ktorá mu obmedzila komunikáciu a pripútala ho na lôžko. Ráno 9. októbra 2014 sme sa dozvedeli, že odišiel do večnosti, do „domu svojho Otca, kráľa vesmíru“ ako hovorieval: „*Ani oko nevidelo ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Kráľ pripravil tým, ktorí Ho milujú. Skôr ako som sa ja, človek zmohol na lásku, predišiel ma Boh-Kráľ. Som fascinovaný Jeho kráľovstvom.*“

Rudolf Fiby sa narodil v Nitre (4. 4. 1946). Maturoval v Banskej Bystrici (1964), promoval v odbore matematika na Prírodovedeckej fakulte UK Bratislave (1969), pedagogické vzdelanie si doplnil na filozofickej fakulte, titul RNDr. získal v odbore algebra a teória čísiel. Pôsobil na Katedre geometrie Prírodovedeckej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave. Pracoval v Ústave technickej kybernetiky SAV v Bratislave na projektoch umelej inteligencie (1975 – 1992) a vo firme Apex v Košiciach ako metodik-programátor (1993 – 2012). Po Novembri 1989 prednášal aj na Fakulte baníctva, ekológie, riadenia a geotechnológií Technickej univerzity v Košiciach sociálnu etiku. Podieľal sa aj na tvorbe štatútu Komisie pre rodiny pri Konferencii biskupov Slovenska.

Cesta Fibyho k osobnej viere bola vyvrcholením jeho poctivého hľadania pravdy, podľa zásady, kto hľadá, ten nájde. Keď prišiel študovať do Bratislavy, chcel si urobiť jasno vo svetonázorových otázkach. Študoval marxistickú literatúru, hľadal riešenia aj cez jogu. V poslednom ročníku štúdia si požičal od spolužiaka Evanjelium a pri jeho čítaní povedal: „*Ak existuješ a toto je pravda, prosím, daj mi to spoznať.*“ Jeho prosba bola splnená, o čom vypovedá aj text na jeho náhrobnom kameni: „*Viem komu som uveril.*“ Ako

sám spomína: „*Počas Silvestra 1969 ma zaradili strážiť vojenský priestor. Okolo neho boli zasnežené polia, po ktorých sa preháňal silný vietor. Mal sa začať rok 1970 a ja som si kládol otázku, ako mám ísť v ňom ďalej. Pod vplyvom konverzie a spoznania Božieho slova som povedal o polnoci Bohu: ‚Dávam sa Ti celkom k dispozícii.‘ On moje slová vzal úplne vážne.*“ (Šimulčík, Ján: *Zápas o nádej*. Vydavateľstvo Michala Vaška, Prešov 2000, s. 69.) Pokračoval v prehľbovaní vedomostí tajným štúdiom filozofie aj teológie, čo vyústilo do tajnej vysviacky za kňaza v Krakove (12. 2. 1978).

Úzko spolupracoval so Silvestrom Krčmárom, Vladimírom Juklom a biskupom Jánom Chryzostomom Korcom – významnými osobnosťami – piliermi skrytej cirkvi na Slovensku. Po návrate z väzenia, po komunistických represáliách po roku 1968 – v čase normalizácie, ako aj po ukončení II. vatikánskeho koncilu, sa hľadali nové spôsoby ako žiť kresťanstvo v nových podmienkach. Spolu so Silvom Krčmárom a Vladom Juklom založili Komunitu aktuálnych služieb, neskôr nazvanú Spoločenstvo Fatima (SF) 29. augusta 1974 (na deň sviatku mučeníckej smrti Jána Krstiteľa, ktorý sa stal aj patrónom SF). V čase priprav Sviečkovej manifestácie Spoločenstvo Fatima koordinovalo širokú sieť činností podzemnej cirkvi. Práve vďaka slovám Rudolfa Fibyho „*Sviečku a chuť mám.*“ nastalo rozhodnutie, že do manifestácie sa zapoja širšie spoločenstvá. „*Bez aktívneho podielu Spoločenstva Fatima by sa manifestácia určite nebola uskutočnila.*“ – povedal František Mikloško.

Rudko pôsobil v kolektíve v ústraní, nerozprával veľa, ale keď hovoril, vyjadřil podstatu problému, po vážnejších diskusiách povzbudzoval k odvahe a rozhodnosti. Mal vynikajúcu pamäť, v spoločenstve ho povzbudzovali „*pamäť nech nám povie, čo vie.*“ Bol ochotný radiť aj odborne, ale snažil sa, aby druhí sami v sebe objavili vnútornú

schopnosť byť tvorivými a samostatnými. Mal osobitný zmysel pre humor. Bol solidárny s druhými, vedel sa ich zastáť. Keď komunisti chceli prepustiť jeho kolegu zo zamestnania ako otca rodiny za to, že prihlásil deti na náboženstvo, išiel za nadriadenými a povedal, že aj jeho nech prepustia, lebo ak by on mal deti, tiež by ich prihlásil na náboženstvo. Osobitne sa zaujímal o sociálne učenie cirkvi, ktoré aj prednášal a zaslúžil sa aj o obnovenie Združenia kresťanských robotníkov a zamestnancov, ktorého sa stal aj predsedom (1. 5. 1997).

V košickom Kostole Kráľovnej pokoja 15. októbra 2014 celebroidal zádušnú svätú omšu za Rudolfa Fibyho košický pomocný biskup Stanislav Stolárik spoločne s grécko-katolíckym biskupom Milanom Chauturom, predstaveným SF Danielom Bédym, nitrianskym generálnym vikárom Petrom Brodekom, desiatkami kňazov a stovkami prítomných veriacich. Mons. Stolárik v homílii vyzdvihol príklad obety, utrpenia a ochrany života, a tiež službu „*verných služobníkov, ktorí si plnia svoje poslanie.*“ Pohrebné obrady pokračovali na mestskom cintoríne v Košiciach.

Predseda Správnej rady ÚPN Ondrej Krajňák v rozlúčkovom prejave poukázal na obetavosť a odvalu Rudolfa Fibyho, ktorý bol spoluorganizátorom Sviečkovej manifestácie v roku 1988 v Bratislave, podieľal sa aj na prenášaní náboženskej literatúry, rozmnožoval samizdaty. Za ÚPN vyjadril Rudolfovi Fibyemu uznanie za jeho zápas v presadzovaní ľudských a kresťanských hodnôt.

Pavol Hric, riaditeľ spoločnosti Apex povedal: „*Rudova životná cesta bola jedinečná. Skúsenosť zo sveta profánnej práce v čase totality mali stovky kňazov, ale po Nežnej revolúcii si túto cestu uchoval možno jediný. Určite to stojí za zamyslenie a či je v tom aj jeho odkaz, to ukáže budúcnosť.*“ Rudo, bol si nám dobrým príkladom a naďalej ním zostáva.

Stanislav Labjak